

nytte af den tekniske ekspertise i kommunens forvaltning.

Om offentliggørelsesreglerne under lokalplanlægningen henvises i øvrigt til ændringsforslag nr. 21 og 26.

Som nævnt tilsigter lovforslaget også en *forenkling*. Udvalget er enig i, at en forenkling af både planlægningslovgivningen og de nu kendte plantyper er tiltrængt.

Flertallet finder, at den af lovforslaget følgende forenkling af lovgivningen repræsenterer et betydeligt fremskridt. Flertallet er opmærksom på, at denne tredje etape af planlovsreformen af tidsmæssige grunde har måttet begrænses til bygge- og byplanlovene med strengt nødvendige konsekvens- og harmoniseringsændringer i anden lovgivning. Flertallet finder imidlertid, at der til lettelse både for borgerne og for de lokale myndigheder under deres administration af lovgivningen bør kunne tilvejebringes yderligere forenklinger af den lovgivning, der regulerer arealanvendelsen. Flertallet, der er opmærksom på, at spørgsmålet ikke alene vedrører miljøministerens ressource, henstiller derfor til regeringen, at spørgsmålet tages op. Efter flertallets opfattelse bør en sådan lovrevision tage udgangspunkt i det planlægningsystem, der på grundlag af kommunalreformen er skabt ved lovgivningen om lands-, region- og kommuneplanlægning, og i de procedureregler — herunder offentlighedsregler — som er knæsat i denne lovgivning.

Forenklingen af de planlægningsinstrumenter, der efter lovforslaget vil stå til kommunernes rådighed, er radikal. Plantypen lokalplan vil afløse en lang række kendte plantyper. Udvalget har nøje drøftet de fordele og de ulemper, der er knyttet til konstruktionen af kun én plantype.

Som fordele skal fremhæves, at lovgivningen og administrationen forenkles, retsreglerne bliver samlet og bliver mere overskuelige for den enkelte, og såvel tilvejebringelsesreglerne som retsvirkningerne bliver ens. Det overlades til kommunalbestyrelsens afgørelse i hvert enkelt tilfælde, hvor omfattende lokalplanen skal være, herunder hvor mange saglige forhold den skal omhandle. I adskillige tilfælde vil det nemlig være tilstrækkeligt for at opnå det tilsigtede resultat, at emnerne i lokalplanen

begrænses. Den foreslåede ordning er dermed meget fleksibel.

Der er imidlertid også ulemper knyttet til en fuldstændig frihed for kommunerne til at afgøre, hvor mange emner der skal behandles i en konkret lokalplan. En sagligt forsvarlig byplanlægning vil almindeligvis forde behandling af adskillige af de i § 18, stk. 1, nævnte emner, og en kommune bør ikke — i strid med hensynet til at opnå en forsvarlig samlet bebyggelsesregulering — kunne tilvejebringe en lokalplan, der på sagligt urimelig måde er begrænset til kun at angå et enkelt løserevet forhold. Eksempelvis bør en kommune ikke i en lokalplan fastsætte alene en maksimal bebyggelsesprocent, men planen bør medtage bestemmelser om bl.a. bebyggelsens anvendelse, højdebegrænsninger og andre væsentlige forhold.

Miljøministeren har over for udvalget anført, at det har været et af formålene med bestemmelsen i § 51, at ministeren — hvis en uheldig anvendelse af den nye plantype synes at ville opstå — skal kunne give nærmere regler til sikring af, at misbrug af lokalplanerne ikke finder sted.

Flertallet, der lægger vægt på ministerens tilkendegivelse, er herefter af den opfattelse, at den foreslåede ordning er ønskelig.

Moderniseringen af lovgivningen om byplanlægning viser sig i praktisk taget alle lovforslagets bestemmelser. Flertallet finder anledning til særligt at fremhæve bestemmelserne i lovforslagets § 18 som udgørende et tidssvarende grundlag for lokalplanlægningen.

Vedrørende den oversigtlige planlægning — kommuneplanerne — har udvalget særligt drøftet sammenhængen mellem den fysiske og den økonomiske planlægning.

I et samråd har ministeren over for udvalget peget på, at lovforslaget tilsigter at medvirke til en øget koordinering mellem kommunernes fysiske og økonomiske planlægning, men at de fleste kommuner næppe i dag kan leve op til et egentligt lovkrav om integreret fysisk/økonomisk planlægning, fordi kommunernes økonomiske planlægning endnu ikke ligger i tilstrækkelig faste rammer.

Flertallet finder, at en koordinering af kommunernes fysiske og økonomiske plan-